

Sygn. akt II CNP 23/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 sierpnia 2013 r.

skargi B. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w K.

z dnia 26 października 2012 r.,

wydanego w sprawie z powództwa B. K.

przeciwko K. F. - Sklep Budowlany "F." w T.

z udziałem interwenienta ubocznego: P. M. i in. ,o zapłatę,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Skarga B. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 października 2012 r. została oparta na podstawie naruszenia art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. 2002, poz. 141, Nr 1176) w zw. z art. 6 k.c. oraz w zw. z art. 3 ust. 2 i 3 dyrektywy 999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (Dz.U.UE-sp.15-4-223).

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z punktu widzenia jej wymogów powinna odpowiadać ogólnym wymogom pisma procesowego oraz szczególnym wymogom przewidzianym dla tego środka prawnego w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymogi skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia o charakterze konstrukcyjnym, niezbędne do uznania wniesionego środka za skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w rozumieniu art. 424² § 1 k.p.c. Niespełnienie przez skargę któregośkolwiek z wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. skutkuje jej odrzuceniem przez Sąd Najwyższy (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Należy do nich między innymi wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne oraz uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Skarżący w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 października 2012 r. ograniczył się do stwierdzenia, że wzruszenie wyroku w inny sposób, a to w trybie skargi kasacyjnej nie było możliwe, albowiem skarga kasacyjna w tej sprawie nie przysługiwała z uwagi na wartość przedmiotu sporu i nie była możliwa zmiana lub uchylenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych. Nie stanowi to spełnienia wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało utrwalone stanowisko, że samo wskazanie przez skarżącego, iż od zaskarżonego orzeczenia

nie przysługiwała skarga kasacyjna lub skarga o wznowienie postępowania nie odpowiada wymogowi wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe w drodze innych środków prawnych. W świetle tego przepisu wymagane jest przedstawienie odpowiedniego wyводу prawnego pozwalającego uznać, że skarżący wykazał brak możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia przy pomocy dostępnych środków prawnych. Niewystarczające jest samo stwierdzenie o braku możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych, nieoparte stosowną argumentacją i przytoczeniem właściwych przepisów prawa.

Skarżący nie uprawdopodobnił także, że na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia poniósł szkodę. Tymczasem w judykaturze utrwalony jest pogląd, że spełnienie wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. polega na stwierdzeniu przez stronę, że szkoda wystąpiła, wyraźnym wskazaniu jej rodzaju i rozmiaru, a także uwiarygodnieniu tego oświadczenia (por. np.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2007 r., IV CNP 40/07, niepubl.).

Skarga wniesiona od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 października 2012 r. nie spełnia zatem wszystkich wymogów konstrukcyjnych.

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.